

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 219.691 van 11 juni 2012
in de zaak A. 195.364/IX-6696**

In zake: Koen VAN PARYS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Peter Crispyn
kantoor houdend te 9030 Mariakerke
Mazestraat 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

1. de GEMEENTE MALDEGEM
2. de BURGEMEESTER VAN DE GEMEENTE MALDEGEM
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Dirk Van Heuven
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
President Kennedypark 6/24
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 20 januari 2010, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de burgemeester van de gemeente Maldegem van 25 november 2009 waarbij aan Koen Van Parys de tuchtstraf van de blaam wordt opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 203.805 van 10 mei 2010 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

De verzoeker heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partijen hebben een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marc Lefever heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verzoeker heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 mei 2012.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Peter Crispyn, die verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Gilles Dewulf, die loco advocaat Dirk Van Heuven verschijnt voor de verwerende partijen, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marc Lefever heeft advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is op het ogenblik van de feiten die tot de bestreden beslissing hebben geleid, tewerkgesteld als inspecteur van politie bij de lokale politiezone Maldegem.

3.2. Op de avond van 26 december 2008 is hij, in zijn vrije tijd, op uitstap in Bredene, in het gezelschap van zijn collega en vriend Christophe Vandervoort en diens Poolse schoonbroer.

Samen raken zij betrokken bij een incident met een buitenstaander, die beweert te zijn aangerand door één van de personen van de groep waarbij de verzoeker zich bevond. Volgens getuigen zou die buitenstaander zijn geslagen en geschopt door drie mannen.

Omwonenden verwittigen de politie die de verzoeker en Christophe Vandervoort oppakt als verdachten van de agressie tegen de buitenstaander. De schoonbroer blijkt op dat moment uit het zicht verdwenen te zijn.

Volgens de verbaliserende politieambtenaren hebben de verzoeker en Christophe Vandervoort gedronken en gedragen zij zich bij hun ondervraging en arrestatie provocerend en arrogant en weigeren zij mee te werken.

In eerste instantie ontkennen zij ook maar iets te maken te hebben met de agressie tegen de buitenstaander. Zij beweren ook dat zij slechts met twee waren, hoewel verschillende getuigen beweren dat zij deel uitmaakten van een groep van drie personen.

Zij worden op instructie van de parketmagistraat met wachtdienst aangehouden en pas de volgende ochtend vrijgelaten.

3.3. Op 29 december 2008 legt Christophe Vandervoort spontaan een nieuwe verklaring af aan de politie waarin hij toegeeft dat zij met drie personen op stap waren en betrokken waren bij het incident met de buitenstaander. Volgens hem zou er echter slechts sprake zijn geweest van wat trekken en duwen tussen die persoon en zijn schoonbroer en zou het niet tot slagen zijn gekomen. Tevens zou de verzoeker niet hebben deelgenomen aan het incident, maar integendeel de schoonbroer hebben weggetrokken. De oorzaak van het incident zegt hij niet te kennen, want het ontstond achter zijn rug toen hij een eindje van de plaats van het incident verwijderd was. De verzoeker legt een gelijklopende verklaring af en zo doet ook de inmiddels opgespoorde schoonbroer.

De verbaliserende politieambtenaren stellen vast dat de drie verklaringen gelijklopend zijn en ook overeenstemmen met deze van het slachtoffer dat verklaarde dat er slechts één man fysiek met hem in contact was geweest en dat de andere twee hem te hulp waren geschoten. Tevens merken zij op dat het slachtoffer slechts zeer geringe verwondingen vertoonde, die niet overeenstemmen met hetgeen men zou kunnen verwachten wanneer hij geslagen en geschopt zou zijn geweest zoals de getuigen beweerden. Tevens vertoonde geen van de drie betrokkenen enig letsel op zijn handen die wezen op het toebrengen van slagen.

3.4. Eveneens op 29 december 2008 meldt Christophe Vandervoort, naar eigen zeggen, de feiten aan zijn korpschef.

3.5. De verzoeker blijkt sinds 1 maart 2009 gedetacheerd te zijn naar de lokale politiezone Middelkerke. Van de ambtelijke situatie van de verzoeker sinds die datum worden evenwel geen bewijzen overgelegd.

Verzoekers korpschef in de lokale politiezone Maldegem schrijft op 2 maart 2009 aan de korpschef van de lokale politiezone Middelkerke dat hij van het incident op de hoogte werd gesteld door de vaststellende dienst, maar dat hij van het parket te Brugge nog geen schrijven heeft ontvangen over de

exacte betrokkenheid van zijn agenten, noch over de vraag of het parket zwaar tilt aan de feiten.

3.6. Verzoekers korpschef in de lokale politiezone Maldegem informeert klaarblijkelijk in de loop van april 2009 bij het parket naar de stand van het dossier, want op 20 april 2009 bezorgt de procureur des Konings te Brugge hem het dossier voor behandeling op tuchtgebied. De procureur verwijst naar twee brieven van de korpschef die door het parket op 8 april 2009 werden ontvangen en deelt mee dat het dossier op strafrechtelijk gebied werd geseponeerd.

3.7. Met een dienstnota van 2 juli 2009 adieert de voornoemde korpschef van de verzoeker als gewone tuchtoverheid de hogere tuchtoverheid, met name de burgemeester van de gemeente Maldegem.

In deze nota worden de feiten ten aanzien van de verzoeker als volgt omschreven:

“Op 26 december 2008 bent u op vermaakuitstap geweest in Bredene. Bij de politie is toen omstreeks 22.55 uur een oproep binnengekomen dat een man in de Duinenstraat op straat werd geslagen door drie andere mannen.

Uit het eerste gesprek met het slachtoffer blijkt dat hij het slachtoffer werd van fysieke en verbale agressie door drie mannen.

Door een getuige wordt een voertuig met nummerplaat [...] aangeduid als het voertuig waarmee de drie daders van de vechtpartij zich verplaatsen. Dit voertuig is volgens de dienst inschrijving voertuigen ingeschreven op naam van Koen Van Parys.

Eén verdachte heeft de plaats kunnen verlaten. Later blijkt dit te gaan om Pioter Nowak.

Twee andere verdachten worden aangetroffen, verborgen achter een muurtje en een haag. Bij identificatie gaat het hier om INP Koen Van Parys en AGP Christophe Vandervoort.

Uit de vaststellingen van de politie Bredene/De Haan blijkt dat u duidelijk gedronken had en duidelijke tekenen van alcoholgebruik vertoonde. Tijdens de verhoren en herverhoren heeft u zich arrogant en provocerend opgesteld en steeds de discussie gezocht. U heeft zich ook minachtend uitgelaten tegenover de collega's van de politie Bredene/De Haan. U heeft ook het onderzoek tegengewerkt en aanvankelijk elke betrokkenheid ontkend.

U werd ook voor de duur van het onderzoek gearresteerd en deze arrestatie werd door de dienstdoende parketmagistraat bevestigd.

Pas in een latere fase en na verschillende herverhoren hebt u meer duidelijkheid gebracht in dit dossier”.

Volgens de korpschef heeft de verzoeker, die als lid van de politie altijd en overal een voorbeeldfunctie heeft, de waardigheid van het ambt in het gedrang gebracht, zelfs al was hij op het moment van de feiten niet in bevolen dienst.

Hij stelt dat de feiten tot een zware tuchtstraf kunnen leiden, gelet op hun ernstig karakter, namelijk:

- duidelijke tekenen van alcoholgebruik op een openbare plaats;
- arrogant en provocerend gedrag ten opzichte van de medewerkers van de lokale politiezone Bredene/De Haan en zich minachtend uitlaten over hen;
- tegenwerking van het onderzoek;
- gerechtelijke arrestatie door de magistraat van dienst.

De verzoeker wordt hiervan bij aangetekende zendingen van 3 en 7 juli 2009 in kennis gesteld.

3.8. Op 8 oktober 2009 stelt de hogere tuchtoverheid een inleidend verslag op waarin zij vermeldt dat de aan de verzoeker ten laste gelegde feiten aan de gewone tuchtoverheid ter kennis zijn gebracht door de procureur des Konings te Brugge op 20 april 2009 en dat deze datum in aanmerking moet worden genomen voor het bepalen van de verjaringstermijn. Volgens de hogere tuchtoverheid staan de voormelde feiten vast, nu de verzoeker zich bereid heeft verklaard een nieuwe verklaring af te leggen over de ware toedracht van de feiten en uit de vaststellingen van de politiezone Bredene/De Haan ook duidelijk blijkt dat hij zich provocerend heeft opgesteld. De hogere tuchtoverheid zet voorts uiteen dat de voormelde feiten aan de verzoeker kunnen worden toegerekend en tuchtvergrijpen uitmaken. Zij vermeldt dat zij voornemens is aan de verzoeker de lichte tuchtstraf van de blaam op te leggen.

Dit inleidend verslag wordt met aangetekende zendingen van 16 en 20 oktober 2009 aan de verzoeker ter kennis gebracht.

3.9. Op 28 oktober 2009 wordt aan de verzoeker een kopie van het tuchtdossier toegezonden.

3.10. Met een brief van 10 november 2009 deelt de verzoeker aan de burgemeester mede dat hij kennis heeft genomen van het tuchtdossier, maar dat hij heeft vastgesteld dat het onvolledig is, aangezien het informatieverlag van de procureur des Konings met refertenummer “TU.20-09-LB” van 20 april 2009, waarnaar in het inleidend verslag wordt verwezen, niet is opgenomen. Hij vraagt in kennis te worden gesteld van een volledige kopie van zijn tuchtdossier, waarvan bovendien alle stukken in de Nederlandse taal zijn gesteld of desgevallend in het Nederlands zijn vertaald. De verzoeker vraagt ten slotte om te worden gehoord.

3.11. Op 16 november 2009 wordt aan de verzoeker geantwoord dat het niet duidelijk is welk ontbrekend stuk hij bedoelt, aangezien in het dossier geen stuk is opgenomen dat verwijst naar het refertenummer dat hij heeft vermeld. Voorts wordt meegedeeld dat de verzoeker de Nederlandse vertaling van de in een andere taal gestelde stukken zal ontvangen van zodra ook de tuchtoverheid ze heeft ontvangen.

De verzoeker wordt tevens uitgenodigd voor de hoorzitting op 20 november 2009.

3.12. Daags voor de geplande hoorzitting dient de verzoeker een verweerschrift in.

Op 23 november 2009 wordt de verzoeker, bijgestaan door zijn verdediger, effectief door de hogere tuchtoverheid gehoord. De verzoeker legt bij die gelegenheid nog een aantal stukken neer.

3.13. Op 25 november 2009 beslist de hogere tuchtoverheid aan de verzoeker de tuchtstraf van de blaam op te leggen.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van het derde middel

Standpunt van de partijen

4. De verzoeker voert in het middel de schending aan van artikel 56 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten (hierna: de tuchtwet).

Hij betoogt dat luidens artikel 56 van de tuchtwet het inleidend verslag binnen de termijn van zes maanden na de kennisneming of de vaststelling van de feiten door een bevoegde tuchtoverheid aan het personeelslid dient te worden betekend. Hij verwijst naar de arresten Darville, nr. 190.728 van 20 februari 2009, en Van Haandel, nr. 197.017 van 19 oktober 2009, van de Raad van State, waarin werd geoordeeld dat artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet de voormelde vervaltermijn verlengt wanneer de feiten het voorwerp uitmaken van een opsporingsonderzoek of van een strafvervolging, maar dat die bepaling het bestuur er niet toe verplicht om de tuchtrechtelijke vervolging uit te stellen tot de gerechtelijke overheden hun onderzoek hebben beëindigd. Omdat het bestuur ertoe verplicht is binnen een redelijke termijn klaarheid te brengen in de situatie van het betrokken personeelslid, moet de door artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet geboden mogelijkheid om het begin van de tuchtprocedure uit te stellen dan ook worden opgevat als een uitzondering op de regel, waarvan slechts gebruik mag worden gemaakt wanneer het bestuur er niet in slaagt om zonder het strafdossier in te zien of de uitslag van de strafrechtelijke procedure af te wachten een duidelijk zicht te krijgen op het bestaan en de ernst van de feiten en om zich aldus een beeld te vormen van de noodzaak van een tuchtrechtelijke vervolging.

De verzoeker stelt in dit geval vast dat:

- zijn collega Christophe Vandervoort reeds daags na de feiten de gewone tuchtoverheid - zijn korpschef - op de hoogte heeft gebracht en er naderhand nog contacten zijn geweest tussen de politiezone Maldegem en de politiezone Bredene/De Haan;
- de tuchtoverheid blijkbaar geen enkel initiatief heeft genomen om een vooronderzoek te voeren en geen enkele inspanning heeft gedaan om zelf klaarheid in de zaak te brengen, maar heeft gewacht tot zij in het bezit kwam van het strafdossier;
- het inleidend verslag werd betekend bij aangetekende zendingen waarvan de eerste werd aangeboden op 20 oktober 2009 en de tweede werd ontvangen op 22 oktober 2009, wat ruimschoots buiten de termijn van zes maanden is die aangevangen is op 29 december 2008 ingevolge de kennisgeving door de collega van de verzoeker.

De verzoeker besluit hieruit dat de tuchtvordering niet tijdig is ingesteld.

In ondergeschikte orde stelt de verzoeker dat zelfs indien de aanvangsdatum van de vervaltermijn 20 april 2009 zou zijn, zoals de verwerende partijen voorhouden, de verjaring is ingetreden. Vermits het inleidend verslag hem werd betekend met twee aangetekende zendingen - ongetwijfeld in toepassing van artikel 57ter van de tuchtwet -, moet het worden geacht te zijn meegedeeld bij de tweede aangetekende zending die door de verzoeker op 22 oktober 2009 in ontvangst werd genomen. Volgens de verzoeker is de dies a quo in de termijn van zes maanden begrepen en liep deze termijn af op 19 oktober 2009. Bijgevolg waren de tuchtfeiten bij de betekening van het inleidend verslag verjaard en kon er op grond daarvan geen tuchtstraf meer worden opgelegd.

5. De verwerende partijen antwoorden dat indien er een opsporingsonderzoek loopt of een strafvervolgning werd ingesteld voor dezelfde feiten, de verjaringstermijn krachtens artikel 56 van de tuchtwet pas begint te lopen

de dag dat de tuchtoverheid door de gerechtelijke overheid ervan in kennis wordt gesteld dat er een gerechtelijke eindbeslissing werd genomen of dat het dossier werd geseponneerd.

In dit geval deed het incident dat tot de bestreden beslissing heeft geleid zich voor op 26 december 2008 en werd er naar aanleiding daarvan een opsporingsonderzoek gevoerd door het parket te Brugge. De gewone tuchtoverheid werd bij brief van 20 april 2009 van de procureur des Konings te Brugge ervan in kennis gesteld dat de zaak op strafrechtelijk gebied zou worden geseponneerd. Het “inleidend verslag” waarmee de gewone tuchtoverheid de hogere tuchtoverheid heeft geadieerd, dateert van 2 juli 2009. Het inleidend verslag van de hogere tuchtoverheid werd opgesteld op 8 oktober 2009 en werd aan de verzoeker betekend bij aangetekende zending van 16 oktober 2009. Volgens de verwerende partijen bestaat er geen twijfel over dat dit binnen de voorgeschreven termijn van zes maanden is gebeurd. Artikel 57ter van de tuchtwet impliceert volgens hen geenszins dat het inleidend verslag tweemaal moet zijn aangeboden binnen de voormelde termijn.

De verwerende partijen stellen voorts dat de verzoeker zich te dezen niet kan beroepen op de redelijke termijn die in de arresten Darville en Van Haandel van de Raad van State werd gesteld. In de zaak Darville ging het om een tuchtstraf die werd opgelegd in 2006 voor feiten die waren gepleegd tussen 1994 en 1998, terwijl in de voorliggende zaak de termijn tussen de feiten en de straf minder dan één jaar bedraagt. Om dezelfde reden gaat ook de vergelijking met de zaak Van Haandel niet op.

De verwerende partijen voegen eraan toe dat de tuchtoverheid in dit geval niet op grond van een eigen onderzoek over voldoende gegevens kon beschikken. De tuchtfeiten betroffen een incident waarbij meerdere personen en verschillende getuigen waren betrokken. De verklaringen van de betrokkenen bevatten tegenstrijdigheden. Bovendien werd een gsm in beslag genomen en onderzocht. Dit alles had tot gevolg dat de tuchtoverheid niet in de mogelijkheid

was om zelf op een correcte wijze de tuchtvordering in te stellen. In tegenstelling tot het parket beschikt zij immers niet over aanzienlijke onderzoeksbevoegdheden. Te dezen is het niet relevant dat een collega van de verzoeker op 29 december 2008 een verklaring per e-mail zou hebben gezonden naar zijn korpschef, want deze verklaring is “uiteraard slechts een (partijdige) fractie van een niet afgesloten strafdossier”.

De verwerende partijen wijzen er tevens op dat uit de brief van de procureur des Konings van 20 april 2009 blijkt dat verschillende keren bij het parket werd geïnformeerd naar de stand van het dossier.

Volgens de verwerende partijen is ook de stelling die door de verzoeker “in ondergeschikte orde” wordt ontwikkeld, niet correct. De gewone tuchtoverheid heeft het “inleidend verslag” van 2 juli 2009 aan de verzoeker ter kennis gebracht bij aangetekende zendingen van 3 en 7 juli 2009, dus ruim binnen de voorgeschreven termijn van zes maanden. Zelfs indien wordt aangenomen dat zij moet worden beschouwd als “een andere tuchtoverheid dan de korpschef”, dient volgens de verwerende partijen te worden vastgesteld dat er geen verjaring is. Zij werd immers pas in kennis gesteld van de feiten door het “inleidend verslag” van de korpschef van 2 juli 2009 en zij stelde op 8 oktober 2009 een eigen inleidend verslag op waarin zij haar voornemen bekend maakte om een lichte tuchtstraf op te leggen. Ook dit is ruim binnen de voorgeschreven termijn van zes maanden. Dit laatstgenoemde inleidend verslag werd vervolgens bij aangetekend schrijven van 16 oktober 2009 aan de verzoeker betekend, wat nog steeds binnen de zes maanden is, te rekenen vanaf de ontvangst van de brief van de procureur des Konings van 20 april 2009.

6. De verzoeker repliceert dat artikel 56 van de tuchtwet bepaalt dat de verjaringstermijn loopt vanaf de vaststelling van de feiten door een bevoegde tuchtoverheid. In zijn geval was de korpsverste de bevoegde tuchtoverheid en deze werd reeds op 29 december 2008 op de hoogte gebracht van de feiten. De tuchtoverheid heeft volgens de verzoeker geen enkele poging gedaan om klaarheid

te brengen in de zaak en heeft passief het einde van de gerechtelijke procedure afgewacht.

De verzoeker betwist dat de korpschef hem op 3 en 7 juli 2009 tijdig een inleidend verslag heeft betekend. Het ging toen immers over een nota waarbij de hogere tuchtoverheid werd geadieerd. Een dergelijke nota is evenwel geen inleidend tuchtverslag.

Volgens de verzoeker is het evenmin juist dat de hogere tuchtoverheid pas door die nota kennis heeft gekregen van de feiten. Hij wijst erop dat de bestreden beslissing zelf de datum van 20 april 2009 naar voor schuift als datum van kennisneming van de feiten. De redenering van de verwerende partijen zou, zo stelt de verzoeker voorts, erop neerkomen dat een gewone tuchtoverheid die zelf niet meer binnen de voorgeschreven termijn een tuchtprocedure zou kunnen inleiden, alsnog de hogere tuchtoverheid zou kunnen adiëren om zo een nieuwe verjaringstermijn van zes maanden te doen ingaan.

De verzoeker stelt dat hij, in tegenstelling tot wat de verwerende partijen beweren, de eerste aangetekende zending van het inleidend verslag slechts kon ophalen op 21 oktober 2009. Bovendien is de dubbele betekening waarin is voorzien door artikel 57ter van de tuchtwet een substantiële vormvereiste. Aangezien dit wetsartikel uitdrukkelijk bepaalt dat de beslissing slechts geacht wordt te zijn meegedeeld als ze tweemaal is betekend, is het volgens de verzoeker duidelijk dat het inleidend verslag buiten de verjaringstermijn is meegedeeld.

7. De verwerende partijen laten in hun laatste memorie nog gelden dat de leer van de arresten Darville en Van Haandel van de Raad van State nog geen toepassing kon vinden op de zaak van de verzoeker, omdat die toentertijd nog niet bekend was. Bovendien is er in het geval van de verzoeker, anders dan in de zaken waarover de genoemde arresten uitspraak doen, helemaal geen schending van de redelijke termijn. Ten slotte zijn er redenen waarom de korpschef heeft gewacht op de uitslag van het strafonderzoek:

- het strafonderzoek duurde slechts kort; door op de resultaten daarvan te wachten, werden nodeloze of dubbele onderzoeksdaten vermeden, wat ook de nadelen in hoofde van de verzoeker beperkte;
- de korpschef had geenszins een beeld van het volledige dossier, niet het minst omdat de betrokkenen zelf weerbarstig waren tijdens en na de feiten en op enkele dagen tijd verschillende tegenstrijdige verklaringen aflegden;
- het incident vond plaats in een andere politiezone, er waren derden bij betrokken en anderstaligen, en er waren ernstige discrepanties tussen de verschillende verklaringen;
- de verzoeker werd tijdens het straf- en tuchtonderzoek gedetacheerd, hetgeen het voeren van een intern onderzoek bemoeilijkte.

Beoordeling

8. Artikel 56, eerste en tweede lid, van de tuchtwet luidt als volgt:

“De betekening van het inleidend verslag aan het personeelslid moet geschieden binnen zes maanden na de kennisneming of vaststelling van de feiten door een bevoegde tuchtoverheid. Bij ontstentenis en onder voorbehoud van het tweede lid, kan geen tuchtvordering meer worden ingesteld.

In het geval dat een opsporingsonderzoek loopt of de strafvervolgning is ingesteld voor dezelfde feiten, begint die termijn te lopen de dag dat de tuchtoverheid door de gerechtelijke overheid ervan in kennis gesteld wordt dat er een gerechtelijke eindbeslissing werd genomen of dat het dossier geseponneerd is dan wel de strafvordering vervallen is”.

9. Volgens artikel 56, eerste lid, van de tuchtwet doet het tijdstip waarop “een bevoegde tuchtoverheid” kennis neemt van de feiten of ze vaststelt, de termijn van zes maanden ingaan binnen dewelke de betekening van het inleidend verslag aan het betrokken personeelslid dient te gebeuren. Of de kennisneming of de vaststelling van de feiten gebeurt door de gewone dan wel de hogere tuchtoverheid is te dezen niet van belang.

Terecht stelt de verzoeker dat de nota van 2 juli 2009 waarmee zijn korpschef als gewone tuchtoverheid de hogere tuchtoverheid heeft geadieerd,

geen inleidend verslag is. De inhoud van deze nota beantwoordt immers helemaal niet aan wat krachtens artikel 33 van de tuchtwet vereist is opdat van een inleidend verslag zou kunnen worden gesproken.

De verwerende partijen kunnen ook niet worden gevolgd voor zover zij ervan uitgaan dat de adiëring van de hogere tuchtoverheid een nieuwe termijn van zes maanden doet ingaan voor deze tuchtoverheid. De tekst van artikel 56 van de tuchtwet laat een dergelijke interpretatie niet toe. In de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel dat de tuchtwet is geworden, wordt overigens in de commentaar bij de bepalingen van artikel 56 bevestigd dat de inertie van de gewone tuchtoverheid niet kan worden goedge maakt door een laattijdig initiatief van de hogere tuchtoverheid (Parl. St. Kamer 1998-1999, nr. 1965/1, p. 19).

10. Artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet bepaalt dat in het geval voor de kwestieuze feiten een opsporingsonderzoek loopt of de strafvervolg ing is ingesteld, de termijn van zes maanden waarbinnen de betekening van het inleidend verslag aan het betrokken personeelslid dient te gebeuren, slechts begint te lopen de dag dat de tuchtoverheid door de gerechtelijke overheid ervan in kennis wordt gesteld dat een gerechtelijke eindbeslissing werd genomen of dat het dossier gesepon eerd is dan wel dat de strafvordering vervallen is.

In dit geval was er een gerechtelijk onderzoek aan de gang tegen de verzoeker. Indien de tuchtoverheid terecht heeft gewacht op de afloop van dit onderzoek, dan moet de voormelde termijn van zes maanden geacht worden te lopen vanaf de mededeling van het resultaat van dit onderzoek. Deze mededeling gebeurde bij brief van de procureur des Konings van 20 april 2009. De tuchtoverheid gaat er zelf van uit dat die laatstgenoemde datum degene is die de termijn van zes maanden heeft doen ingaan. Vermits de dies a quo niet in de termijn is begrepen en een in maanden uitgedrukte termijn loopt van de zoveelste tot de dag vóór de zoveelste, liep de termijn van zes maanden binnen dewelke het inleidend verslag aan de verzoeker diende te worden betekend af op 20 oktober 2009. Het inleidend verslag werd eerst met een aangetekende zending van

16 oktober 2009 aan de verzoeker betekend. Artikel 57ter van de tuchtwet neemt niet weg dat het deze eerste zending is, waarvan de verzoeker niet betwist dat hij ze heeft ontvangen, en niet de daaropvolgende van 20 oktober 2009 die voor de beoordeling van de verjaring in aanmerking moet worden genomen. Volgens de verzoeker werd de eerstgenoemde zending door de postbode op 20 oktober 2009 aan hem aangeboden. De betekening van het inleidend verslag is dan wel degelijk binnen de voorgeschreven termijn gebeurd.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de tuchtoverheid terecht heeft gewacht op de afloop van het gerechtelijk onderzoek en aldus een regelmatige toepassing heeft gemaakt van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet.

11. De verwijzing naar artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet kan slechts regelmatig het uitstel van de tuchtvordering verantwoorden wanneer het bestuur op grond van een eigen onderzoek geen voldoende klaarheid in de zaak heeft kunnen brengen. Het bestuur heeft immers de verplichting om een tuchtzaak binnen een redelijke termijn af te handelen en het bestaan van een strafonderzoek is op zich geen deugdelijke reden om de tuchtvordering niet op te starten. Zoals de Raad van State in het arrest nr. 197.017 van 19 oktober 2009 inzake Van Haandel - dat aansluit op het arrest nr. 190.728 van 20 februari 2009 van de algemene vergadering inzake Darville - heeft gesteld, is er slechts reden om de tuchtvordering uit te stellen wanneer het bestuur er niet in slaagt om met een eigen onderzoek een duidelijk zicht te krijgen op het bestaan en de ernst van de feiten en om zich aldus een beeld te vormen van de noodzaak van een tuchtrechtelijke vervolging.

12. Bij de beoordeling van de vraag wanneer de gegevens waarover het bestuur beschikt volstaan om de tuchtvordering op te starten en daartoe een inleidend verslag op te stellen, met andere woorden wanneer de tuchtoverheid zich een duidelijk beeld kan vormen omtrent het bestaan en de ernst van de feiten en de toerekening ervan aan de ambtenaar, beschikt het bestuur over een zeer ruime

beoordelingsbevoegdheid. Het toezicht van de Raad van State op die beslissing is marginaal.

Het bestuur kan niet worden verweten dat het zich in een tuchtzaak zorgvuldig opstelt en dat het alle beoordelingselementen waarover het beschikt behoorlijk afweegt. Enkel wanneer blijkt dat het bestuur geen of duidelijk onvoldoende inspanningen heeft geleverd om zelf klaarheid in de zaak te brengen of wanneer de Raad van State kan vaststellen dat het zich zonder deugdelijke reden heeft verscholen achter het strafonderzoek, kan worden besloten tot een onregelmatige opstelling van het bestuur.

13. In dit geval beweert de verzoeker dat zijn collega Christophe Vandervoort op 29 december 2008 telefonisch en per e-mail contact heeft opgenomen met zijn korpschef. De verwerende partijen betwisten dit als zodanig niet. Uit niets blijkt evenwel wat de voornoemde collega toen precies aan de korpschef heeft verklaard. Zeker blijkt niet dat hetgeen de betrokkene toen aan zijn korpschef heeft verklaard, in tegenstelling tot zijn “provocerende”, weinig coöperatieve en tegenstrijdige verklaringen enkele dagen eerder aan de verbaliserende politie-inspecteurs, zodanig duidelijk en zeker was dat er voor de korpschef in redelijkheid geen twijfel meer kon bestaan over hetgeen was gebeurd en welke de respectieve betrokkenheid van de verzoeker en Christophe Vandervoort was.

Op 5 januari 2009 heeft volgens de verzoeker de korpschef aan Christophe Vandervoort gemeld dat hij contact zou opnemen met de politiezone waar de feiten zich hadden afgespeeld en werd laatstgenoemde verzocht om zijn verklaring “opnieuw door te mailen”. Volgens de verwerende partijen, die daarover schriftelijk werden bevraagd door de auditeur-verslaggever, wijst alles erop dat bij het e-mailbericht van Christophe Vandervoort van 29 december 2008 aan de korpschef geen verklaring als bijlage was gevoegd en is er geen spoor van terug te vinden dat de voornoemde collega van de verzoeker is ingegaan op de vraag om die verklaring “opnieuw” te mailen. De verzoeker legt geen enkel stuk

voor waaruit het tegendeel blijkt. Op 2 maart 2009 heeft de korpschef aan de politiezone Middelkerke geschreven dat hij van het incident op de hoogte was gebracht door de vaststellende dienst, maar dat hij vanwege het parket nog niet had vernomen welke de exacte betrokkenheid was van zijn medewerkers.

Mede in acht genomen de omstandigheden die door de verwerende partijen worden aangevoerd, namelijk dat de verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het incident, er bovendien buitenstaanders betrokken waren bij het incident, waaronder anderstaligen, en er ernstige discrepanties waren tussen de verklaringen van de getuigen en de betrokkenen, dient te worden aangenomen dat de tuchtoverheid in dit geval deugdelijke redenen had om de afloop van het gerechtelijk onderzoek, die overigens binnen een redelijke termijn is geschied, af te wachten.

De tuchtoverheid heeft dan ook op een regelmatige wijze toepassing gemaakt van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet.

14. Het derde middel is niet gegrond.

15. Vermits het auditoraatsverslag beperkt is tot een onderzoek van het derde middel, is er aanleiding om een aanvullend onderzoek door het auditoraat te gelasten.

BESLISSING

1. De Raad van State heropent de debatten.

2. Het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat wordt gelast met een aanvullend onderzoek.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 11 juni 2012,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Jeroen Van Nieuwenhove,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

André Vandendriessche